

Ավետիք Իսահակյան

Մեղմիկ քայլում է երեկոն քնքուշ

Մեղմիկ քայլում է երեկոն քնքուշ,
Ծովը մետաքսե քղանցքն է փռել,
Նոճիներն ափից շրշում են անուշ,
Ճայերն այրերում նիրհել են լռել:

Երկինքն ու ծովը գրկել են իրար,
Մակույկս է սահում, չգիտեմ թե ուր.
Իսկն ու երազը ձուլվել են իսպառ,
Ոչինչ չի տենչում իմ հոգին տխուր:

Բախտը ձգել է ինձ օտար հեռուն,
Հայրենի ափերն կորել են անդարձ.
Մակույկս եմ հանձնել բախտի հովերուն. –
Եվ ննջել կուգեմ, ա՛խ, շա՛տ եմ հոգնած:

1912

Պրինկիպո